

«Κατήχηση: Παρελθόν - Παρόν - Μέλλον»: Συζήτηση στο «Ενορία εν δράσει»

/ [Ενορίες](#)

Εκδήλωση, στο πλαίσιο της σειράς «Ελεύθεροι διάλογοι», του προγράμματος [«ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»](#), του [Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς](#), πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 8 Δεκεμβρίου 2024, στο Πνευματικό Κέντρο του Ναού.

Ο κ. Ηλίας Λιαμής, Δρ. Θεολογίας, Μουσικολόγος, Συγγραφέας, φιλοξένησε τον Αρχιμανδρίτη π. Ιωαννίκιο Ζαμπέλη, της Ιεράς Μητροπόλεως Λευκάδος & Ιθάκης, τον Αρχιμανδρίτη π. Ιγνάτιο Αργυρό, της Ιεράς Μητροπόλεως Θήρας, Αμοργού & Νήσων και τον Πρωτοπρεσβύτερο π. Σπυρίδωνα Βασιλάκο, της Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών & Λεβαδείας, σε μία συζήτηση με θέμα: «Κατήχηση: Παρελθόν - Παρόν - Μέλλον».

Παρακολουθήστε τη συζήτηση:

Όπως τονίστηκε στην έναρξη της συζήτησης, η επιτυχία της κατηχητικής

διακονίας δεν είναι ο αριθμός των συμμετεχόντων στο κατηχητικό, αλλά η ωφέλεια όσων παιδιών είναι αυτό δυνατόν, γιατί πολλές φορές ο αριθμός γίνεται στόχος, αλλά γίνεται και κίνδυνος. Ο στόχος είναι να δοθεί στα παιδιά αγάπη και χαρά, να τις ζήσουν μέσα στην Εκκλησία και αυτό να χαραχθεί στις ψυχές τους.

Το μεγάλο λάθος είναι να δοθεί στα παιδιά η αίσθηση ότι το κατηχητικό είναι μία ακόμη δραστηριότητα που έχουν μέσα στη εβδομάδα, μέσα στην πληθώρα των δραστηριοτήτων και υποχρεώσεων που έχουν. Και θέλει μεγάλη προσοχή να μην θεωρήσουν τα παιδιά ότι το κατηχητικό είναι μία ακόμα σχολική υποχρέωση.

«Η κατήχηση είναι μία βιωματική εμπειρία, είναι μέσα στο μεδούλι της Εκκλησίας μας και η πεμπτουσία της αποστολής της είναι να κατηχήσει τον κόσμο στον λόγο της αληθείας. Αλλά αυτό δεν μπορεί να γίνεται με διδακτισμό και είναι μία υπόθεση αγάπης και διαπροσωπικής σχέσης.»

Αυτό, όπως επισημάνθηκε, θα πρέπει να γίνεται με τρόπο απλό, αβίαστο, σε κλίμα ελευθερίας και αγάπης που είναι έτσι κι αλλιώς ο τρόπος με τον οποίον ο ίδιος ο Θεός διαλέγεται με τον άνθρωπο και τον κόσμο. Αυτό έχει να προσφέρει και να καταθέσει ως μαρτυρία και ως εμπειρία η Εκκλησία στον κόσμο.

Ούτε τα τρομερά εφέ, ούτε οι καινοτόμες δράσεις είναι αυτές που θα μείνουν στο τέλος στις καρδιές των ανθρώπων, αλλά η εμπειρία αυτής της καρδιακής και ουσιαστικής επικοινωνίας και όπου αυτό λειτουργεί, τότε μπορεί να υπάρχουν καρποί.

Η κατήχηση προσπαθεί να αναζωπυρώσει την ανάμνηση του Θεού που ούτως ή άλλως υπάρχει σε κάθε άνθρωπο. Δεν είναι αυτό που θα γίνει όση ώρα διαρκεί μια συνάντηση κατηχητικού μέσα σε ένα χώρο, αλλά έχει να κάνει με τη σχέση που έχει ο κληρικός ή ο κατηχητής με τα παιδιά και με αυτό που θα δουν παντού και

όχι μόνο εκεί.

Όπως ειπώθηκε χαρακτηριστικά:

«Εάν δεν συμμετέχω στη ζωή του ανθρώπου, ούτε το μυαλό θα αγγίξω και κυρίως δεν θα μπορέσω να δώσω κάτι στην καρδιά του. Αν είμαι έξω από τη ζωή του, δεν τον ενδιαφέρω, γι' αυτό και είναι σημαντικό να μπούμε μέσα στη ζωή του για να μπορέσουμε μέσα από την εμπειρία της Εκκλησίας να του δώσουμε το αληθινό. Αυτό που θα αναζωπυρώσει αυτήν την ανάμνηση που έχει κάθε άνθρωπος.»

Τα παιδιά έχουν σίγουρα μέσα τους αναζητήσεις οι οποίες μπορούν να βρουν την απάντηση μόνο μέσα στην Εκκλησία, επισημάνθηκε στη συνέχεια της συζήτησης. Γιατί κάθε παιδί και κάθε άνθρωπος συναντάει τον πόνο, την στεναχώρια, το κενό κι όσο κι αν προχωράνε τα πάντα, δεν παύει να προχωράει κι ένα κενό μέσα στις ψυχές των ανθρώπων το οποίο στην ουσία το καλύπτει μόνο ο Χριστός και η Εκκλησία.

Αυτό που λείπει από τα παιδιά είναι η αίσθηση του να ανήκουν κάπου, σε μία ενότητα αγάπης και να νιώθουν ότι κάποιος τους σκέφτεται. Να νιώσουν όλοι οι άνθρωποι και κυρίως τα παιδιά, ότι κάποιος τους αγαπάει χωρίς όρους, χωρίς προϋποθέσεις, χωρίς όρια. Να καταλάβουν τι είναι πραγματικά ο Χριστός και τι έχει να τους προσφέρει από αυτό που τους λείπει.

Το τι θα δοθεί ως βάση στο νέο άνθρωπο που θα συμμετάσχει στην κατηχητική προσπάθεια της Εκκλησίας έχει τον δικό του ουσιαστικό ρόλο και οι παιδαγωγικές μέθοδοι, ο τρόπος της επικοινωνίας, το περίβλημα αυτής της ουσιαστικής σφαίρας που θα προσφερθεί, έχει τη δική του αξία και σημασία.

«Θα πρέπει να είναι προτεραιότητα το να έχουμε διαμορφωμένη την κατηχητική μας προσπάθεια με όρους σύγχρονους. Αν δεν μεριμνήσουμε οι ίδιοι για την διαμόρφωση της δικής μας παιδαγωγικής κατάρτισης, δεν θα έχουμε αποτελέσματα.»

Είναι βέβαιο, τονίστηκε στη συνέχεια, ότι οι Πατέρες της Εκκλησίας θα χρησιμοποιούσαν τα πάντα σήμερα, δηλαδή θα σπούδαζαν τα νέα δεδομένα μέσα στα οποία ζει ο άνθρωπος και θα τα χρησιμοποιούσαν ως δρόμο για να πλησιάσουν τον άνθρωπο.

Η κατανόηση είναι ένα από τα μεγάλα χαρίσματα και γι' αυτό είναι σπάνιο. Πρέπει πολύ να ταπεινωθεί ο άνθρωπος για να κατανοήσει βαθιά τον άλλον. Μέχρι να φτάσει σε αυτό το σημείο, τουλάχιστον αν δεν μπορεί να κατανοήσει τις εξελίξεις και τα νέα δεδομένα, ας τον πονέσει. Είναι κι αυτός ένας δρόμος ο οποίος μπορεί να επηρεάσει βαθιά τον άνθρωπο.

Αυτό που παρατηρείται, όπως παρατήρησαν οι συνομιλητές, είναι μία ανοδική τάση εμπλοκής με την κατήχηση παιδιών προσχολικής ηλικίας. Αυτά τα παιδιά, έχοντας κάποιες εικόνες από το κατηχητικό και τη χαρά από τη συμμετοχή τους σε αυτό, γίνονται οι απόστολοι και για τους μεγαλύτερους, και τις εμπειρίες που θα πάρουν θα μπορέσουν να τις βάλουν βάσεις στη ζωή τους.

Υπάρχουν γονείς που δεν έχουν ενδιαφέρον, επειδή όμως δυσκολεύουν πολύ τα πράγματα και οι γονείς το βλέπουν, σε όλες τις πτυχές της ζωής του παιδιού, είναι εκείνοι που πλέον τα φέρνουν στην Εκκλησία. Και βλέπουν ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος ή άλλος τρόπος για να μπορέσουν να δημιουργήσουν προϋποθέσεις μίας συγκροτημένης προσωπικότητας, γιατί διαπιστώνουν ότι όλα σιγά-σιγά αδειάζουν.

«Το κατηχητικό δεν είναι μία διδακτική διαδικασία, ούτε μία κοινότητα αυτοβελτίωσης, είναι κάτι παραπάνω από αυτό. Αυτό που καλούμαστε να ζήσουμε μέσα στην Εκκλησία, και στο κατηχητικό, είναι ότι ο Χριστός είναι εν τω μέσω ημών. Το θέμα είναι να έχουμε αυτήν την αίσθηση της παρουσίας του Χριστού μέσα σε όλη μας την δραστηριότητα, και την κατηχητική.

Η δυσκολία της κατήχησης στους εφήβους, είναι ότι έχουν μία αφοπλιστική ειλικρίνεια που δεν την αντέχουμε. Και δεν έχουμε συνειδητοποιήσει ότι αυτοί έχουν την ειλικρίνεια, αλλά έχουμε την αλήθεια που είναι ο Χριστός, και αυτή η αλήθεια μπορεί να τα ελευθερώσει τα παιδιά, απ' όλα όσα μπορεί να τα μπερδέψουν, να τα απογοητεύσουν.»

Κλείνοντας η συζήτηση, έγινε αναφορά στην αρνητική εξωτερική εικόνα που προκαλούσε στο παρελθόν η φράση ότι κάποιος «είναι του κατηχητικού» και σήμερα είναι η ευκαιρία και η αφορμή να πει στους άλλους το «έρχου και ίδε». Και, όπως τονίστηκε, μακάρι να δουν σε αυτόν την χαρά, έναν δυναμισμό τον οποίο προσφέρει η πίστη στον άνθρωπο, ισορροπία, συγκρότηση, ένα αληθινό πρόσωπο.

(Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι.Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς)